ĢENERĀLADVOKĀTA M. KAMPOSA SANČESA-BORDONAS [*M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA*] SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 17. martā [1]

Lieta C-207/15 P

Nissan Jidosha KK

Apelācija — Kopienas preču zīme — Grafiska preču zīme, kas ietver vārdisku elementu "CVTC" — Pārbaudītāja veikts daļējs reģistrācijas atjaunošanas noraidījums

1. Ar apelācijas sūdzību sabiedrība *Nissan Jidosha KK* (turpmāk tekstā – "*Nissan*") lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 4. marta spriedumu lietā T-572/12 *Nissan Jidosha*/ITSB ("CVTC") [2] (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums".

2. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa noraidīja *Nissan* prasību par Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (turpmāk tekstā – "ITSB") Apelācijas pirmās padomes 2012. gada 6. septembra lēmumu (lieta R 2469/2011-1), ar kuru tā apstiprināja šīs struktūras veikto pieteikuma par Kopienas preču zīmes Nr. 2188118 "CVTC" reģistrācijas atjaunošanu daļēju noraidījumu.

3. Apelācijas tiesvedība attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi [3] 47. panta 3. punkta piemērošanu, līdz šim šo tiesību normu Tiesa nav interpretējusi. Šai juridiskajai problēmai ir ne tikai vēl nebijis raksturs, bet tai ir arī nozīme saistībā ar preču zīmju reģistrācijas atjaunošanas procedūrām, konkrētāk, lai noskaidrotu piemērojamo termiņu režīmu.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – *Regula Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi*

4. 46. pantā ir noteikts:

"Kopienas preču zīmes reģistrē uz desmit gadiem no pieteikuma iesniegšanas brīža. Reģistrāciju var pagarināt saskaņā ar 47. pantu uz nākošajiem laikposmiem, kas ilgst desmit gadus."

5. 47. pantā ir noteikts:

"1. Kopienas preču zīmes reģistrāciju pagarina pēc preču zīmes īpašnieka vai tās skaidri pilnvarotas personas lūguma ar nosacījumu, ka samaksāta attiecīgā nodeva.

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — EU:T:2015:136.

3 — Padomes 2009. gada 26. februāra regula (EK) (OV L 78, 1. lpp.).

2. Birojs informē Kopienas preču zīmes īpašnieku un visas personas, kam ir reģistrētas tiesības attiecībā uz šo Kopienas preču zīmi, par reģistrācijas beigšanos pietiekamu laiku iepriekš. Ja šī informācija netiek sniegta, Birojs atbildību neuzņemas.

3. Pagarināšanas pieprasījumu iesniedz sešu mēnešu termiņā, kas beidzas pēdējā tā mēneša dienā, kad beidzas aizsardzība. Nodevas arī samaksā šajā periodā. Ja tā nenotiek, pieteikumu var iesniegt un samaksu var veikt sešos mēnešos pēc pirmajā teikumā minētā termiņa beigām ar nosacījumu, ka šajā nākamajā termiņā samaksā papildu nodevu.

4. Ja pieteikums ir iesniegts vai nodevas samaksātas tikai attiecībā uz dažām precēm vai pakalpojumiem, uz ko Kopienas preču zīmi reģistrē, reģistrāciju pagarina tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

5. Pagarinājums stājas spēkā nākošajā dienā pēc tam, kad beigusies esošā reģistrācija. Pagarinājumu reģistrē."

6. 48. pantā ir noteikts šādi:

"1. Kopienas preču zīmi reģistrācijas periodā vai pēc tā pagarināšanas nemaina.

2. Tomēr, ja Kopienas preču zīme ietver īpašnieka vārdu un adresi, pēc īpašnieka lūguma var reģistrēt to maiņu, kas būtiski neietekmē preču zīmes identitāti, kā tā reģistrēta sākotnēji.

3. Izmaiņas reģistrācijas publikācijā ietver izmainītās Kopienas preču zīmes atveidojumu. Trešās personas, kuru tiesības izmaiņas skar, var apstrīdēt šo reģistrāciju trīs mēnešos pēc tās publicēšanas."

7. Atbilstoši 50. pantam:

"1. No Kopienas preču zīmes var atteikties attiecībā uz dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, uz kuriem tā ir reģistrēta.

2. Par atteikšanos preču zīmes īpašnieks rakstveidā paziņo Birojam. Atteikšanās nav spēkā līdz brīdim, kamēr tā ievadīta reģistrā.

[..]"

B – *Īstenošanas regula (EK) Nr. 2868/95*[4]

8. Lai precizētu Regulas par Kopienas preču zīmi piemērošanu, 1995. gadā tika pieņemta Regula Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi[5] (turpmāk tekstā – "Īstenošanas regula"), kuras 30. noteikumā ("Reģistrācijas atjaunošana") ir noteikts:

"1. Pieteikums atjaunošanai ietver:

a) ja pieteikumu iesniedz preču zīmes īpašnieks, viņa vārdu un adresi;

b) Kopienas preču zīmes reģistrācijas numuru;

4 — Komisijas 1995. gada 13. decembra regula (OV L 303, 1. lpp.), pēdējo reizi grozīta ar Komisijas 2009. gada 31. marta Regulu (EK) Nr. 355/2009 (OV L 109, 3. lpp.). *EURLex* ir atrodama konsolidēta versija.

5 — – Regulas Nr. 207/2009 priekštece (OV 1994, L 11, 1. lpp.).

c) ja atjaunošanu nepieprasa visām precēm un pakalpojumiem, kam zīme ir reģistrēta, norādi par tām klasēm vai tām precēm un pakalpojumiem, kam tiek prasīta atjaunošana, vai par tām klasēm vai precēm un pakalpojumiem, kam atjaunošana netiek prasīta, sagrupējot tās atbilstoši Nicas klasifikācijas klasēm, katru grupu ievadot ar šīs klasifikācijas tās klases numuru, kurai pieder attiecīgā preču vai pakalpojumu grupa, un uzrādot šīs grupas šīs klasifikācijas klašu kārtībā.

[..]

4. Ja pieteikumu atjaunošanai iesniedz Regulas 47. panta 3. punktā paredzētajā termiņā, bet nav izpildīti pārējie atjaunošanu reglamentējošie nosacījumi, ko paredz Regulas 47. pants un šie noteikumi, Birojs informē pieteicēju par konstatētajām nepilnībām.

5. Ja pieteikumu atjaunošanai neiesniedz vai iesniedz pēc Regulas 47. panta 3. punkta trešajā teikumā paredzētā termiņa izbeigšanās vai, ja nesamaksā nodevas vai samaksā tās tikai pēc minētā termiņa izbeigšanās, vai, ja šajā laikā nenovērš nepilnības, Birojs nosaka, ka reģistrācijas termiņš beidzies un informē par to Kopienas preču zīmes īpašnieku.

Ja samaksāto nodevu nepietiek, lai aptvertu visas preču un pakalpojumu klases, kam tiek lūgta atjaunošana, šādu lēmumu nepieņem, ja ir skaidrs, kura klase vai klases ietveramas. Ja nav citu kritēriju, Birojs izvērtē klases klasifikācijas kārtībā.

6. Ja lēmums, ievērojot 5. punktu, ir kļuvis galīgs, Birojs zīmi izsvītro no reģistra. Anulēšana stājas spēkā nākamajā dienā pēc esošās reģistrācijas termiņa izbeigšanās.

[..]"

9. Lietā *ratione temporis* nav piemērojami grozījumi, kas Regulā par Kopienas preču zīmi un Īstenošanas regulā ir izdarīti ar 2015. gada 16. decembrī[6] pieņemto Regulu (ES) 2015/2424[7].

6 — Tās noteikumi stājās spēkā 2016. gada 23. martā. Katrā ziņā tajos nav ieviesti būtiski grozījumi pantos, kuriem ir nozīme risinājuma šajā apelācijas tiesvedībā rašanā.

7 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Regula (ES) 2015/2424, ar ko groza Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi, Komisijas Regulu (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (OV L 341, 21. lpp.).

II – Tiesvedības priekšvēsture

10. Saskaņā ar pārsūdzētajā spriedumā izklāstītajiem faktiem *Nissan* 2001. gada 23. aprīlī iesniedza ITSB pieteikumu Kopienas preču zīmes reģistrācijai saistībā ar šādu grafisku apzīmējumu:

11. Preces, attiecībā uz kurām bija jāsaņem preču zīme, ietilpst 7.[8], 9.[9] un 12.[10] klasē atbilstoši 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām[11].

12. ITSB 2003. gada 29. oktobrī reģistrēja preču zīmi, kas ir strīda priekšmets, attiecībā uz visām trim preču klasēm.

13. 2010. gada 27. septembrī ITSB *Nissan* kā tiesību īpašniekam tā preču zīmes iespējamās atjaunošanas nolūkā paziņoja, ka preču zīmes reģistrācijas termiņš drīzumā beigsies (proti, 2011. gada 23. aprīlī).

14. 2011. gada 27. janvārī *Nissan* iesniedza pieteikumu par preču zīmes reģistrācijas atjaunošanu tikai attiecībā uz 7. un 12. klases precēm.

15. Ar 2011. gada 9. maija vēstuli ITSB informēja *Nissan*, pirmkārt, par tā preču zīmes reģistrācijas atjaunošanu Reģistrā (no 2011. gada 8. maija) attiecībā uz 7. un 12. klases precēm un, otrkārt, norādīja, ka šīs pašas preču zīmes attiecībā uz 9. klases precēm reģistrācija tika atcelta.

16. Ar 2011. gada 14. un 22. jūlija, kā arī 1. augusta vēstulēm *Nissan* lūdza ITSB atjaunot preču zīmes attiecībā uz 9. klases precēm reģistrāciju.

17. 2011. gada 26. augustā Reģistrācijas birojs šo lūgumu noraidīja. Preču zīmju piešķiršanas nodaļa šo lēmumu apstiprināja 2011. gada 28. septembrī, noraidot *Nissan* lūgumu atzīt to par spēkā neesošu.

18. *Nissan* 2011. gada 28. septembra lēmumu apstrīdēja ITSB Apelācijas padomē, iesniedzot 2011. gada 25. novembrī paziņojumu par apelāciju saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu.

19. Apelācijas padome ar 2012. gada 6. septembra lēmumu[12] noraidīja *Nissan* apelāciju tāpēc, ka (pirmais) pieteikums par preču zīmes reģistrācijas atjaunošanu attiecībā uz 7. un 12. klases precēm bija daļēja, skaidra un nepārprotama atteikšanās to atjaunot attiecībā uz 9. klases precēm Regulas Nr. 207/2009 50. panta izpratnē, kas radīja sekas preču zīmes īpašniekam no brīža, kad ITSB to saņēma.

8 — 7. klasē ir iekļautas mašīnas un darbmašīnas, motori un dzinēji (izņemot sauszemes transportlīdzekļiem paredzētos), mašīnu sajūgi un transmisiju siksnas (izņemot sauszemes transportlīdzekļiem paredzētos), lauksaimniecības mehānismi (izņemot ar roku darbināmos), automātiskie vilcēji, ceļamkrāni (pacēlāji).

9 — 9. klasē ir iekļauti zinātniskie, kuģniecības, ģeodēziskie, elektriskie, fotogrāfiskie, kinematogrāfiskie, optiskie, svēršanas, mērīšanas, signalizācijas, kontroles (pārbaudes), palīdzības (glābšanas) un mācību aparāti un instrumenti, aparāti skaņas vai attēlu ierakstam, pārraidei vai reproducēšanai, magnētiskās informācijas vides, akustisko ierakstu diski; tirdzniecības automāti un mehānismi ar naudu iedarbināmiem aparātiem, kases aparāti, rēķināšanas mašīnas, informācijas apstrādes ierīces un datori, ugunsdzēsības ierīces.

10 — 12. klasē ir iekļauti transportlīdzekļi, pārvietošanās līdzekļi pa sauszemi, gaisu vai ūdeni.

11 — Nolīgums ir ticis grozīts 1979. gada 28. septembrī.

12 — Lieta R 2469/2011-1.

20. Apelācijas padome arī norādīja, ka attiecībā uz paziņojumu par atteikšanos, kas ir saistošs preču zīmes īpašniekam, nebija piemērojams Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punktā paredzētais papildu sešu mēnešu termiņš. Ņemot vērā daļēju atjaunošanas reģistrāciju un tās turpmāku paziņošanu attiecīgajai personai, kā arī abu aktu izraisītās sekas *erga omnes*, Apelācijas padome uzskatīja, ka *Nissan* tiesiskās noteiktības apsvērumu dēļ nevarēja atsaukt savu lēmumu neatjaunot preču zīmi attiecībā uz konkrētām precēm.

III – Pārsūdzētais spriedums

21. *Nissan* 2012. gada 21. decembrī cēla prasību Vispārējā tiesā, kurā lūdza atcelt Apelācijas padomes lēmumu. Savas prasības pamatojumam tas izvirzīja tikai vienu pamatu, kas bija balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 47. un 50. panta pārkāpumu.

22. Vispārējā tiesa 2015. gada 4. marta spriedumā *Nissan* prasību noraidīja. Lai arī Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Apelācijas padome bija pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pielīdzinot pieteikuma par preču zīmes reģistrācijas atjaunošanu neiesniegšanu paziņojumam par atteikšanos [13], tā noraidīja apstrīdētā lēmuma spēkā neesamību, jo, pēc tās domām [14], piemērojot Regulas Nr. 207/2009 47. pantu, tiktu rasts tāds pats risinājums, ko bija pieņēmis ITSB un ko bija apstiprinājusi Apelācijas padome.

23. Vispārējās tiesas skatījumā, 47. panta 3. punktā noteiktajam papildu termiņam (proti, seši mēneši no dienas, kad ir beidzies preču zīmes aizsardzības laikposms) [15] ir izņēmuma raksturs salīdzinājumā ar sākotnējo termiņu. Nedz 3. punkta formulējums, nedz tā struktūra nedod iespēju iesniegt secīgus pieteikumus par reģistrācijas daļēju atjaunošanu. It īpaši izteiciens "ja tā nenotiek" nozīmē, ka izņēmuma termiņš nav piemērojams tad, ja pieteikums atjaunošanai ir ticis iesniegts sākotnējā termiņā. Ņemot vērā daļējas atjaunošanas sekas *erga omnes* no nākamās dienas pēc iepriekšējā spēkā esamības laikposma beigām, tiesiskās noteiktības principam pretrunā ir turpmāka pieteikuma par reģistrācijas atjaunošanu papildināšana.

24. Visbeidzot Vispārējā tiesa kā nepamatotus noraidīja *Nissan* prasībā izvirzītos argumentus, ar kuriem šis uzņēmums apgalvoja, ka: a) tika pārkāpts Parīzes konvencijas par intelektuālā īpašuma aizsardzību [16] 5.a pants un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [17] 17. pants; b) 9. klases preču svītrošana no tā preču zīmju tiesībām bija prettiesiskas izmaiņas, kas bija pretrunā Regulas Nr. 207/2009 48. pantam; c) lēmums atjaunot preču zīmes reģistrāciju tikai attiecībā uz 7. un 12. klases precēm bija pieņemts priekšlaicīgi un d) iepriekšējos lēmumos ITSB bija pieņēmis secīgus pieteikumus par reģistrācijas atjaunošanu [18].

IV – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

25. *Nissan* apelācijas sūdzība Tiesas kancelejā tika iesniegta 2015. gada 4. maijā, un ITSB iebildumu raksts – 2015. gada 19. augustā.

13 — Pārsūdzētā sprieduma 26.–30. punkts. Tā kā šajā apelācijas tiesvedībā par to nav strīda, tikai ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa savu argumentāciju ir balstījusi uz trim pieņēmumiem: a) preču zīmes īpašnieks nebija iesniedzis rakstveida paziņojumu par atteikšanos, kā tas noteikts Regulas Nr. 207/2009 50. pantā; b) veidlapā par reģistrācijas atjaunošanu arī nav izdarīts skaidrs paziņojums par atteikšanos attiecībā uz preču klasēm, kas netiek minētas, un c) *Nissan* gadījumā atteikšanās nebija jāsecina no veidlapas, ko bija aizpildījis tā pārstāvis, nevis pats uzņēmums – preču zīmes īpašnieks –, pretēji tam, kā tas ir noteikts 50. pantā.

14 — Pārsūdzētā sprieduma 38.–43. punkts.

15 — Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 46. pantu (skat. šo secinājumu 4. punktu) minētais laikposms ir desmit gadi no sākotnējā pieteikuma iesniegšanas brīža.

16 — 1967. gada 14. jūlijā Stokholmā pārskatītā un 1979. gada 28. septembrī grozītā 1883. gada 20. marta Parīzes Konvencija par rūpnieciskā īpašuma aizsardzību; spāņu valodas versija ir pieejama šādā tīmekļa vietnē: http://www.wipo.int/treaties/es/text.jsp?file_id=288515 [latviešu valodas versija http://likumi.lv/ta/lv/starptautiskie-ligumi/id/6].

17 — Šajā ziņā skat. spriedumu *Eurohypo*/ITSB (*EUROHYPO*) (T-439/04; EU:T:2006:119), 21. punkts.

18 — Pārsūdzētā sprieduma 45.–50. punkts.

26. Nedz replikas raksti, nedz atbildes raksti uz repliku saskaņā ar Tiesas Reglamenta 175. panta 1. punktu netika iesniegti.

27. *Nissan* kā apelācijas sūdzības iesniedzējs lūdz Tiesai atcelt pārsūdzēto spriedumu, kā arī Apelācijas pirmās padomes 2012. gada 6. septembra lēmumu un piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Savas prasības pamatojumam tas izvirza divus pamatus, kas attiecīgi ir balstīti uz Regulas Nr. 207/2009 47. un 48. panta pārkāpumu.

28. ITSB lūdz Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Nissan* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

29. Tiesas sēde nav notikusi, jo lietas dalībnieki to nebija lūguši.

V – Apelācijas sūdzības pārbaude

A – *Par pirmo pamatu attiecībā uz Regulas Nr. 207/2009 47. panta pārkāpumu*

1) Lietas dalībnieku argumenti

30. Izvirzot pirmo apelācijas sūdzības pamatu, *Nissan* pārmet Vispārējai tiesai Regulas Nr. 207/2009 47. panta pārkāpumu, jo tā bija uzskatījusi, ka ar tā 3. punktu ir izslēgti secīgi pieteikumi par daļēju reģistrācijas atjaunošanu. Tas apgalvo, ka preču zīmes īpašniekam var būt pamatoti iemesli šādi rīkoties, piemēram, lai a) novērstu, iespējams, nelietderīgus finansiālus izdevumus attiecībā uz konkrētām preču un pakalpojumu klasēm, kas to vairs varētu neinteresēt saistībā ar savas preču zīmes aizsardzību; b) pirms papildu termiņa beigām nodotu trešajai personai preču zīmi attiecībā uz klasēm, par kurām sākotnēji netika iesniegts pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu, un lai c) labotu kļūdas iepriekš iesniegtajā pieteikumā par daļēju reģistrācijas atjaunošanu.

31. Atšķirībā no Vispārējās tiesas[19] *Nissan* uzskata, ka nav iemeslu interpretēt Regulas Nr. 207/2009 47. pantu tādējādi, ka ar to ir izslēgti secīgi iesniegti pieteikumi par daļēju reģistrācijas atjaunošanu. Burtiskajā formulējumā nav neviena elementa, kas liegtu atjaunot preču zīmi, iesniedzot vairākus pieteikumus. Pirmkārt, tas uzskata, ka papildu termiņš sākas arī tad, ja nav iesniegts pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu vai ja nav samaksātas nodevas sākotnējā atjaunošanas laikposmā. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā šo divkāršo iespēju, pārsūdzētā sprieduma 38. punktā atzīstot, ka minētais papildu termiņš ir paredzēts tikai tad, ja sākotnējā laikposmā pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu nebija iesniegts.

32. Turklāt saskaņā ar Vispārējās tiesas interpretāciju preču zīmju īpašniekiem, kas cenšas ievērot sākotnējo termiņu (47. panta 3. punkta pirmais teikums), tiek liegts papildu termiņš un to var izmantot tie, kas var samaksāt ar papildu termiņu saistīto papildu nodevu.

33. Otrkārt, *Nissan* apgalvo, ka pieteikumi par preču zīmes daļēju reģistrācijas atjaunošanu (attiecībā uz konkrētām precēm) nevar tikt uzskatīti par pieteikumiem par atteikšanos no šīs pašas preču zīmes attiecībā uz pārējām precēm. Citādi pieteikums par daļēju reģistrācijas atjaunošanu būtu jāpielīdzina atteikšanās gadījumam, kas ir Regulas Nr. 207/2009 50. pantā paredzētā juridiskā forma. Lai arī Vispārējā tiesa pamatoti noraidīja, ka šajā gadījumā bija notikusi atteikšanās[20], tās 47. panta interpretācijā ir pieļauta šī pati kļūda, tikai šoreiz citā veidā.

19 — Pārsūdzētā sprieduma 38. un 39. punkts.

20 — Viens no atteikšanās pieņemšanas nosacījumiem it īpaši ir tas, ka īpašnieks rakstveidā pauž savu nodomu atteikties no savām tiesībām.

34. Treškārt, *Nissan* atšķirībā no Vispārējās tiesas noteiktā kritērija [21] uzskata, ka tad, kad īpašnieki skaidri un nepārprotami iesniedz pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu, ar to nav jāsaprot, ka to turpmākie pieteikumi ir jānoraida. Tas min divus ITSB iepriekšējās administratīvās prakses gadījumus, kuros tas bija pieņēmis secīgus pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu. Šie divi piemēri stiprinot preču zīmju īpašnieku paļāvību iespējai iesniegt savus pieteikumus par reģistrācijas atjaunošanu ilgākā laika posmā. Turklāt tas atsaucas uz Īstenošanas regulas 30. noteikuma 5. punktu, kurā, pēc tā domām, ir atļauts samaksāt nodevas par atjaunošanu tikai attiecībā uz pieprasītajām klasēm. Vēlāk, vēl joprojām pagaidu termiņā, preču zīmes īpašnieks pēc savas gribas var samaksāt nodevas par pārējām klasēm, – tas pierādot, ka pieteikumu par reģistrācijas atjaunošanu iesniegšanai netiek likti šķēršļi.

35. Ceturtkārt un visbeidzot, *Nissan* apgalvo, ka atsaukties uz tiesisko noteiktību kā šķērsli secīgai daļējas reģistrācijas atjaunošanai pēc pirmā atjaunošanas pieteikuma reģistrācijas (pārsūdzētā sprieduma 40. punkts) var tikai tad, ja ITSB, kā tas bija šajā gadījumā, lēmumu attiecībā uz pieteikumiem par daļēju reģistrācijas atjaunošanu pieņem pirms papildu termiņa izbeigšanās un veic to reģistrāciju. *Nissan* ieskatā, šis lēmums arī nozīmē, ka šādi pieteikumi tiek pielīdzināti daļējas atteikšanās no preču zīmes gadījumam.

36. ITSB uzskata, ka apelācijas sūdzība ir nepamatota, jo Vispārējā tiesa ir pareizi interpretējusi un piemērojusi Regulas Nr. 207/2009 47. un 48. pantu.

37. Balstoties uz pārsūdzētā sprieduma 38. punktu, tas apgalvo, ka saskaņā ar 47. panta 3. punkta pirmajiem diviem teikumiem pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu parasti ir jāiesniedz savlaicīgi, sākotnējā sešu mēnešu laikposmā pirms preču zīmes reģistrācijas aizsardzības termiņa beigām. Pieteikumu par reģistrācijas atjaunošanu, kas ir iesniegts papildu vai "labvēlības" sešu mēnešu laikposmā, varot iesniegt tikai izņēmuma kārtā.

38. Pirmais no argumentiem, kas, pēc ITSB domām, apstiprina tā interpretāciju, ka atjaunošanai papildu laikposmā ir izņēmuma raksturs, attiecas uz pašu 47. panta struktūru, ko raksturojot dialektisks pāris "vispārīga norma/izņēmums", otrais arguments attiecas uz noteikuma burtisko formulējumu, jo tā pēdējā teikuma sākumā ir lietots izteiciens "ja tā nenotiek" [22], trešais arguments attiecas uz to, ka par šajā laikposmā īstenoto atjaunošanu ir jāveic papildu maksājums, kas ir 25 % apmērā no nodevas un kas nav lielāks par EUR 1500 [23], un ceturtais arguments ir saistīts ar nelabvēlīgu ietekmi uz Eiropas preču zīmju sistēmu, ja būtu jāpieļauj daļēja atjaunošana "labvēlības" periodā, veicot reģistrāciju ar atpakaļejošu spēku [24], jo šajos gadījumos reģistrā netiktu atspoguļota preču zīmei piešķirtās aizsardzības pakāpe, kas savukārt izraisītu tiesisko nenoteiktību.

39. Ņemot vērā iepriekš minēto, ITSB uzskata, ka ar pārsūdzēto spriedumu Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkts nav pārkāpts. Vispārējā tiesa to ir piemērojusi pareizi, nodrošinot, ka saskaņā ar minētā noteikuma pirmajiem diviem teikumiem sākotnējā termiņā iesniegts pilnīgs, skaidrs un nepārprotams pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu izslēdz trešā teikuma piemērošanu. ITSB skatījumā, šāds secinājums ir spēkā, ja atjaunošana attiecas tikai uz dažām ar preču zīmi aizsargātajām precēm un pakalpojumiem: uz šādiem pieteikumiem nebūtu jāattiecina trešais teikums, jo šāds gadījums nav pielīdzināms pieteikuma neiesniegšanai ("ja tā nenotiek").

21 — Pārsūdzētā sprieduma 49. punkts.

22 — ITSB arī atsaucas uz citām Regulas Nr. 207/2009 valodu redakcijām, kurās šis aspekts skaidri izcelts, konkrētāk, uz angļu un franču valodas redakciju.

23 — ITSB norāda uz 2. panta 16. punktu Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulā (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (OV L 303, 33. lpp.).

24 — Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 47. panta 5. punktu:

40. ITSB apgalvo, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 47. panta 4. punktu preču zīmes reģistrāciju ir iespējams atjaunot tikai attiecībā uz attiecīgajā pieteikumā skaidri minētajām precēm vai pakalpojumiem. No šī pēdējā minētā noteikuma tas secina, ka, lūdzot atjaunot reģistrāciju attiecībā uz dažām reģistrētajām precēm vai pakalpojumiem, preču zīmes īpašnieks paziņo vai netieši atzīst, ka tas nevēlas pagarināt aizsardzību attiecībā uz pārējām precēm vai pakalpojumiem. Tas apgalvo, ka šāds secinājums nenozīmē, ka pieteikumi par daļēju reģistrācijas atjaunošanu tiek uzskatīti par daļēju atteikšanos Regulas Nr. 207/2009 50. panta izpratnē.

41. Pēc ITSB domām, ja pieteikums atbilst Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkta pirmajos divos teikumos izvirzītajām prasībām, ar šī paša punkta otro teikumu ir uzlikts pienākums reģistrēt atjaunošanu, negaidot papildu termiņa izbeigšanos. Tiesiskās noteiktības prasību dēļ nevar lūgt kompetentajām iestādēm vai sabiedrībai, lai tās paredz, ka daļēji atjaunotas preču zīmes reģistrācija varbūt vēlāk tiks pagarināta attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tieši atjaunošana netika pieprasīta.

42. Visbeidzot ITSB uzskata, ka strīdīgā noteikuma interpretācijā *Nissan* minētie iemesli nav atbilstīgi, lai pamatotu, ka preču zīmes īpašnieks var būt ieinteresēts atlikt pieteikuma par reģistrācijas atjaunošanu attiecībā uz dažām precēm un pakalpojumiem iesniegšanu.

2) Pamata analīze

a) Ievada apsvērumi un pieeja

43. Šī apelācijas sūdzība skaidri parāda sadursmi starp Kopienas preču zīmju reģistrācijas atjaunošanas procedūras diviem izpratnes veidiem, kad ir jālemj par secīgu daļējas reģistrācijas atjaunošanu dzīvotspēju saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punktu.

44. Pirmā no šīm pieejām, ko atbalsta ITSB un ko ir apstiprinājusi Vispārējā tiesa, ir balstīta uz procedūras tā saukto "strikto" interpretāciju. Preču zīmes, kuras reģistrācijas termiņš tuvojas beigām, īpašnieks to var atjaunot tikai vienā aktā, pienācīgi aizpildot tikai vienu veidlapu un nosūtot to ITSB reģistrācijas atjaunošanas (sākotnējā vai papildu) termiņā. Turklāt tam ir jāsamaksā ar šo procedūru saistītās nodevas. Ja tas ir veicis šīs darbības, ITSB reģistrē pieteikumu par reģistrācijas atjaunošanu attiecībā uz veidlapā norādītajām precēm un pakalpojumiem.

45. Otrā pieeja, ko aizstāv *Nissan* (un, šķiet, ITSB to ir atbalstījis dažos iepriekšējos gadījumos)[25], ir balstīta uz juridisko šķēršļu neesamību, lai iesniegtu pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu dažādos laikos tiesību aktos noteiktajā termiņā un samaksājot nodevas. Saskaņā ar šo pieeju ir atļauta Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkta "dinamiskāka" interpretācija, ciktāl preču zīmes īpašniekam piešķirta zināma elastība izvēlēties, vai viņš savu reģistrācijas ceļā aizsargājamo preču zīmi atjaunos attiecībā uz visām vai tikai uz dažām precēm un pakalpojumiem, uz ko attiecās aizsardzība, tālab saskaņā ar šādu lēmumu varētu tikt iesniegti divi vai vairāki secīgi pieteikumi tiesību aktos noteiktajā termiņā.

46. Tāpēc Tiesai ir jāpārbauda strīdīgā noteikuma tvērums, dodot priekšroku vienai no divām pieejām. Tā kā šī juridiskā problēma vēl nav tikusi aplūkota, būs jārod risinājums – negūstot atbalstu judikatūrā –, izmantojot klasiskos interpretācijas kritēriju un ievērojot Savienības tiesībās paredzētās modulācijas.

25 — Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 50. punktā ir atzinusi, ka šādi administratīvie gadījumi attiecībā uz secīgiem pieteikumiem ir bijuši, lai apgalvotu, ka tie nebija saistoši.

47. *Nissan* iesniegtā apelācijas sūdzība nebūs pienācīgi izskatīta, ja netiks pārbaudīti divi Vispārējās tiesas argumentācijas pamata pīlāri: 1) papildu termiņa izņēmuma raksturs, kas liegtu iesniegt papildu pieteikumus par reģistrācijas atjaunošanu, un 2) nepieciešamība saglabāt tiesisko noteiktību, reģistrējot pirmo pieteikumu par reģistrācijas atjaunošanu. Tāpēc manas analīzes pamatā būs tāda pati argumentācijas struktūra.

b) Par reģistrācijas atjaunošanas procedūru, it īpaši par papildu termiņa izņēmuma raksturu

48. Vispārējā tiesa uzskata [26], ka no Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkta, konkrētāk, no izteiciena "ja tā nenotiek", izriet, ka atjaunošana pēc sākotnējā termiņa beigām ir jālūdz tikai tad, ja šajā termiņā nekāds pieteikums šajā ziņā nebija iesniegts. Atjaunošana principā ir jāveic sākotnējā termiņa laikā un tikai izņēmuma kārtā – papildu termiņā. Tādēļ šī pēdējā minētā iespēja ir izmantojama tikai tad, ja sākotnējā termiņā nav ticis iesniegts nekāds pieteikums.

49. *Nissan* apstrīd šo Vispārējās tiesas argumentu, un es uzskatu, ka tas ir pamatoti.

50. Vispārējā tiesa noteikumu interpretē burtiski, uzsvaru liekot uz izteicienu "ja tā nenotiek", kas, tās ieskatā, nozīmē pieteikuma par reģistrācijas atjaunošanu neiesniegšanu "sākotnējā" termiņā kā faktoru, kas ļauj piemērot 3. punktu.

51. Tomēr šī interpretācijas kritērija izmantošana ir balstīta uz dažām Regulas Nr. 207/2009 47. panta valodu redakcijām un neatbilst kopējai ainai, kas ir izsecināma no tā redakcijas citās Savienības oficiālajās valodās. Izteiciens "ja tā nenotiek" vai tam līdzīgi izteicieni ir atrodami arī franču [27], angļu [28], spāņu [29] un itāļu [30] valodu redakcijās, bet vismaz šādā formā tas vispār netiek lietots vācu [31], portugāļu [32] un nīderlandiešu [33] valodu redakcijās.

52. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru "vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Savienības tiesību normas ir interpretējamas un piemērojamas vienveidīgi, ņemot vērā visu Savienības oficiālo valodu redakcijas. Ja Savienības tiesību teksta dažādu valodu redakcijas atšķiras, attiecīgā norma ir jāinterpretē saistībā ar tā tiesiskā regulējuma vispārējo sistēmu un mērķi, kurā šī norma ietilpst" [34].

53. Tomēr šis apstāklis pats par sevi nav pietiekams, lai secinātu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Saskaņā ar iepriekšējā punktā minēto judikatūru, ja ir konstatētas atšķirības strīdīgās Savienības tiesiskā regulējuma tiesību normas formulējumā, tas tikai parāda, ka konkrētā gadījumā gramatiskās interpretācijas kritērijs vairs nav izmantojams [35], tāpēc būtu jāizmanto sistemātisks un teleoloģisks kritērijs.

26 — Pārsūdzētā sprieduma 38. punkts.

27 — "À défaut".

28 — "Failing this".

29 — "A falta de ello".

30 — "In caso contrario".

31 — "Der Antrag und die Gebürhen können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten [..] eingereicht oder gezahl warden [..]".

32 — "O pedido pode ainda ser presentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses [..]".

33 — "De indiening van de aanvrage en de voldoening van de taksen kunnen nog binen een extra termin van zes maanden [..]".

34 — Spriedumi *Institute of the Motor Industry* (C-149/97, EU:C:1998:536), 16. punkts; *Kurcums Metal* (C-558/11, EU:C:2012:721), 48. punkts, un *GSV* (C-74/13, EU:C:2014:243), 27. punkts.

35 — Tā būtu modulācija attiecībā uz Savienības tiesību īpatnībām, uz kuru es atsaucos 466.[46.] punktā.

54. Tā kā Vispārējā tiesa, pamatojoties uz jēdzienu "ja tā nenotiek", secināja otrā reģistrācijas atjaunošanas termiņa izņēmuma raksturu salīdzinājumā ar pirmo termiņu, ņemot vērā norādītās atšķirības valodu redakcijās *eo ipso*, nevar uzskatīt, ka Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkta formulējumā otrajam laikposmam ir piešķirts "izņēmuma" raksturs.

55. Turklāt iepriekš minētajās valodu redakcijās (franču, spāņu, angļu un itāļu) lietotajam jēdzienam nav nepārprotama nozīme, kāda, šķiet, tam ir piešķirta pārsūdzētajā spriedumā, un ir pieļauts, nepiešķirot papildu nozīmi, ka otrais laikposms ir alternatīvs pirmajam.

56. Arī tad, ja 47. panta 3. punktā tiktu ieviesta "norma", ka pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu ir jāiesniedz sākotnējā sešu mēnešu termiņā, atsauce uz papildu laikposmu nav saistīta ne ar kādu nosacījumu, kas ļauj noteikt gadījumus, kuros izņēmums varētu būt pieļaujams. Vienīgais apstāklis, kas patiesi nošķir termiņus, ir papildu nodevas maksājums otrajā laikposmā.

57. Kopumā no valodu redakcijām, kurās ir iekļauts izteiciens "ja tā nenotiek" vai līdzīgi izteicieni, nevar pilnīgi droši secināt, ka secīgi pieteikumi par daļēju reģistrācijas atjaunošanu automātiski ir jānoraida. Aizdomas, ka strīdīgajā noteikumā ir iekļauts šāda veida aizliegums, izriet no tā, ka uz tiesiskā regulējuma dokumentu – varbūt pat neapzināti – tiek projicēta iepriekš minētā "striktā" pieeja, nevis tiek izdarīts loģisks secinājums, pamatojoties uz tā interpretāciju.

58. No Regulas Nr. 207/2009 sistemātiskās analīzes viedokļa raugoties, es arī nevaru secināt, ka tajā, gluži pretēji, ir noteikta prasība iesniegt secīgus pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu. ITSB ir atsaucies uz Regulas Nr. 207/2009 47. panta 4. un 5. punktu, savukārt *Nissan* – pretējā nozīmē – uz Īstenošanas regulas 30. noteikuma 5. punktu. Tomēr es uzskatu, ka neviens no šiem argumentiem nav atbilstošs, lai izšķirtu strīdu par Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punktu, no sistemātiskā viedokļa raugoties.

59. Savukārt Regulas Nr. 207/2009 47. panta 4. punkta mērķis nav noteikt, ka ir jāiesniedz tikai viens pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu, ne arī tas veicina to, ka 3. punktam būtu šādas sekas. Piemērojot tam prasījumu [36] un konsekvences [37] principus, tajā tikai ir noteikts, ka, ja spēkā esošas preču zīmes īpašnieks tādā veidā to lūdz (un samaksā attiecīgo nodevu), ITSB veic atjaunotu reģistrāciju attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, par kuriem ir ticis iesniegts pieteikums par reģistrācijas atjaunošanu. Tāpēc visām attiecīgajām personām tas ir brīdinājums, kam ir piešķirts normatīvs statuss, liekot tām ievērot pienācīgu rūpību un precizitāti, kad tās nosūta savus pieteikumus par reģistrācijas atjaunošanu. Vienlaikus tajā ir ieskicētas pamatnostādnes ITSB rīcībai saistībā ar pēdējiem minētajiem. Ne vienā, ne otrā nozīmē nekas nav sacīts par atļauju secīgi iesniegt pieteikumus vai aizliegumu to darīt.

60. Pretēji šīs iestādes apgalvojumam Regulas Nr. 207/2009 47. panta 5. punktā ITSB nav noteikts pienākums veikt atjaunošanas reģistrāciju pirms papildu termiņa izbeigšanās. Nosakot, ka atjaunošana stājas spēkā nākamajā dienā pēc reģistrācijas termiņa beigām, tajā ir vienkārši norādīts, ka atjaunošanas reģistrēšana nesaīsina preču zīmes desmit gadu spēkā esamības laikposmu (ja pieteikums tika iesniegts pirms termiņa beigām), nedz arī to nepamatoti pagarina (ja neatkarīgi no iemesla tas tika iesniegts pēc minētā termiņa beigām). Citiem vārdiem, likumdevējs ir vēlējies nodrošināt, ka neatkarīgi no atjaunošanas reģistrācijas brīža reģistrētās preču zīmes aizsardzība netiek pārtraukta un turpinās no nākamās dienas pēc tās reģistrācijas termiņa beigām.

36 — Šis princips, kas nozīmē rast risinājumu pēc vienas puses lūguma, ir viens no visraksturīgākajiem preču zīmju tiesībās.

37 — Saskaņā ar konsekvences (vai procesuālās saskaņotības) principu par prasījumiem ir jālemj, ņemot vērā to formulējumu, bez *ultra petita*.

61. Tādējādi Regulas Nr. 207/2009 47. panta 5. punktā ir noteikts tikai tas, lai rūpīgi tiktu ievērots reģistrētās aizsardzības ilgums, proti, desmit gadi par katru reģistrāciju un bez pārtraukuma. Šādā veidā tostarp tiek novērsta jebkāda kavēšanās pieteikuma par reģistrācijas atjaunošanu izskatīšanā, kas apdraud preču zīmes reģistrētās aizsardzības nepārtrauktību. Kopumā no tā neizriet pienākums ITSB reģistrēt atjaunošanu pirms papildu laikposma beigām, kā to apgalvo minētā aģentūra.

62. Attiecībā uz Īstenošanas regulas 30. noteikuma 5. punktu, uz kuru savu apgalvojumu pamatojumam atsaucas *Nissan*, neuzskatu, ka tas ir arguments par vai pret secīgu pieteikumu par daļēju reģistrācijas atjaunošanu iesniegšanu. Minētajā noteikumā, pirmkārt, ir aplūkoti gadījumi (pieteikuma neiesniegšana vai tā iesniegšana pēc reģistrācijas termiņa izbeigšanās, nodevas nesamaksāšana, konstatēto nepilnību nenovēršana), kuros ITSB ir jānosaka reģistrācijas termiņa izbeigšanās. Turpinājumā ir pievienots noteikums, kas ir piemērojams gadījumā, "ja samaksāto nodevu nepietiek, lai aptvertu visas preču un pakalpojumu klases, kam tiek lūgta atjaunošana", kurā ITSB nav jānosaka reģistrācijas izbeigšanās, "ja ir skaidrs, kura klase vai klases ietveramas". Nevienā no šiem brīdinājumiem, manuprāt, nav nedz apstiprināta, nedz noliegta iespēja secīgi iesniegt pieteikumus.

63. Lai arī es neuzskatu, ka, ņemot vērā iepriekš izklāstīto, būtu ārkārtīgi lietderīgi strīdam piemērot sistemātiskas interpretācijas kritēriju, Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkts varbūt būtu jāskata saistībā ar pienākumu informēt preču zīmes īpašnieku par tā preču zīmei piešķirtās aizsardzības gaidāmo termiņa izbeigšanos, kas ITSB ir uzlikts tā paša panta 2. punktā. Tā kā 2. punktā ir noteikts, ka, "ja šī informācija netiek sniegta, [ITSB] atbildību neuzņemas", šķiet, ir pamats uzskatīt, ka likumdevējs, divkāršojot sākotnējo termiņu, ir vēlējies mazināt bardzību, kas varētu izrietēt no preču zīmes reģistrācijas svītrošanas, iepriekš nebrīdinot par tās reģistrācijas termiņa izbeigšanos. ITSB atbrīvojumu no atbildības par šo paziņojumu nenosūtīšanu zināmā veidā kompensētu preču zīmju īpašniekiem piešķirtais papildu laikposms, kuriem ir vēl seši mēneši, lai atcerētos par to aizsargāto preču zīmju reģistrācijas izbeigšanos un attiecīgi rīkotos.

64. Tādējādi nedz gramatiskais, nedz sistemātiskais kritērijs nekādā ziņā nav atbilstīgs, lai interpretētu noteikumu, no kura būtu iespējams izsecināt aizliegumu secīgi iesniegt pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu. Tāpēc ir jāizmanto teleoloģiskais kritērijs un jāaplūko Kopienas preču zīmju atjaunošanas procedūru uzdevums. Ja arī tajos ir ietverta nepieciešamība ievērot konkrētas procedūras un termiņus, tas ir noteikti nevis tāpēc, lai to īpašniekiem uzliktu smago interpretēšanas nastu, bet lai vienveidīgi un līdzsvaroti to atvieglotu, pagarinot laikposmu, kurā preču zīmes tiek aizsargātas.

65. Regulas Nr. 207/2009 mērķis šajā jomā ir veicināt jau reģistrētu atšķirtspējīgu apzīmējumu secīgu atjaunošanu uz desmit gadu laikposmu, ņemot vērā to ekonomisko nozīmi to īpašnieku uzņēmējdarbībā un apstākli, ka tiem uz šīm zīmēm ir īpašuma tiesības. Tādējādi var labāk saprast secīga divkārša termiņa ieviešanu un to, ka pēc abu termiņu (sākotnējā un papildu) izbeigšanās Savienības likumdevējs kā pēdējo līdzekli ir paredzējis preču zīmes īpašniekam iespēju iesniegt lūgumu atjaunot viņa tiesības, ja ir izpildīti Regulas Nr. 207/2009 81. panta nosacījumi (*restitutio in integrum*).

66. Tādēļ Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punkts ir jāinterpretē, izmantojot kritēriju, kas, ciktāl tas ir tiesiski iespējams, atvieglo Kopienas preču zīmju reģistrācijas atjaunošanu. Tāpat kā vispārēji tiesvedībās tiek ievērots princips *pro actione* (vai *favor actionis*) kā pamatnostādne, lai atrisinātu ar interpretāciju saistītos jautājumus, šis princips ir piemērojams arī administratīvajām procedūrām, lai pēc puses lūguma tiktu veikta spēkā esošu reģistrāciju atjaunošana citam jaunam laikposmu.

67. No šī viedokļa ITSB nostāja – ko ir atzinusi Vispārējā tiesa – būtu pieņemama tikai tad, ja ir noteikts kategorisks aizliegums secīgi iesniegt pieteikumus par daļēju reģistrācijas atjaunošanu, ko bez grūtībām varētu izsecināt no Regulas Nr. 207/2009 47. panta. Tā kā minētā aizlieguma nav, es neredzu tiesiskus šķēršļus tam, ka attiecībā uz precēm un pakalpojumiem secīgi tiek iesniegti divi atsevišķi pieteikumi, kā tas ir šajā gadījumā, ja vien tie ir iesniegti paredzētajā termiņā un ja ir samaksātas nodevas un veikti papildu maksājumi.

68. Kopumā Regulas Nr. 207/2009 47. panta 3. punktā jau reģistrētas preču zīmes īpašniekam preču zīmes reģistrācijas atjaunošanai faktiski ir noteikts viena gada termiņš, kas ir sadalīts divos pusgada laikposmos – sešu mēnešu termiņš, kas beidzas pēdējā tā mēneša dienā, kad beidzas aizsardzība, sākas *dies a quo*, un sešu mēnešu termiņš pēc šīs dienas. Nedz termiņa sadalīšana divos posmos, kuru vienīgā atšķirība ir paredzētais papildu maksājums attiecībā uz otrajā laikposmā iesniegtajiem pieteikumiem, nedz noteikuma formulējums, nedz tā struktūra nav pretrunā secīgai pieteikumu par daļēju reģistrācijas atjaunošanu iesniegšanai, it īpaši, lai precizētu preces un pakalpojumus, uz kuriem minētā atjaunošana attieksies.

c) Par tiesisko noteiktību reģistrācijas atjaunošanas procedūrā

69. *Nissan* kritizē Vispārējās tiesas vērtējumu [38], saskaņā ar kuru pieteikuma par daļēju reģistrācijas atjaunošanu, kas papildina sākotnēji iesniegto pieteikumu, iesniegšana ir pretrunā tiesiskai noteiktībai tad, ja pirmais pieteikums jau ir reģistrēts reģistrā. Pārsūdzētā sprieduma 41. punktā plaši izklāstīta nepieciešamība nodrošināt tiesiskās noteiktības aizsardzību, ņemot vērā sekas *erga omnes*, ko rada reģistrācijas atjaunošana no nākamās dienas pēc tam, kad preču zīmes reģistrācijas termiņš ir beidzies.

70. Šajā jautājumā piekrītu *Nissan* apelācijas sūdzībai. Kā esmu minējis iepriekš [39], Regulas Nr. 207/2009 47. panta 5. punktā nav neviena noteikuma, ar kuru ITSB būtu uzlikts pienākums veikt reģistrācijas atjaunošanu pirms papildu termiņa izbeigšanās. Ja ir kavēšanās, lai novērstu nepilnības [40], vai arī citu iemeslu dēļ, kas liedz veikt reģistrāciju ātri un pirms papildu termiņa izbeigšanās, ir jābūt iespējai, izdarot piezīmi reģistrā, apturēt atjaunošanu līdz brīdim, kad tiks gūta skaidrība par konstatēto problēmu.

71. Turklāt uzskatu, ka attiecībā uz tiesisko noteiktību ir jāatgādina, ka pastāv dažādi Regulas Nr. 207/2009 un Īstenošanas regulas noteikumi, kuros ir uzsvērta likumdevēja ieinteresētība nodrošināt Kopienas preču zīmju reģistrācijas atbilstību realitātei. Šī pieeja ir acīmredzama mehānismos, kas paredzēti, lai novērstu atšķirības starp aizsardzības realitāti, kā to uztver preču zīmes īpašnieks, un tās pielietojumu reģistrā. Tādējādi Īstenošanas regulas 30. noteikuma 4. punktā ITSB ir uzlikts pienākums paziņot pieteikuma par reģistrācijas atjaunošanu iesniedzējam par viņa pieteikumā konstatētajiem trūkumiem, Regulas Nr. 207/2009 26. panta 2. punktā ir atļauts mainīt pieteikumu par preču zīmi, pat ja tā ir publicēta, ar nosacījumu, ka ir ievēroti konkrēti ierobežojumi, un šīs regulas 81. pantā ir noteikta iespēja, paredzot konkrētus nosacījumus, lūgt *restitutio in integrum*, ja preču zīmes īpašnieks nebija varējis ievērot termiņu.

72. Uz šī fona Vispārējās tiesas vienīgais izvirzītais pamats attiecībā uz tiesisko noteiktību man nešķiet pārliecinošs; gluži pretēji, tas apstiprina, ka minētās iespējamās tiesiskās nenoteiktības pamatā ir tieši ITSB rīcība, pārsteidzīgi reģistrējot pieteikumu par reģistrācijas atjaunošanu pirms papildu termiņa izbeigšanās. Visbeidzot ITSB pārsteidzīgā un "automātiskā" attieksme attiecībā uz pieteikuma reģistrāciju ir iemesls tam, kāpēc vēlāk tika noraidīta daļēja reģistrācijas atjaunošana, lai neradītu tiesisko nenoteiktību.

73. *Nissan* arī apgalvo [41], ka šajā gadījumā tas jau pašā sākumā bija samaksājis nodevas par visu trīs ar tā preču zīmi aizsargāto klašu reģistrācijas atjaunošanu, tam būtu bijis jāmudina ITSB pārliecināties par pieteikuma pilnīgo apjomu. Lai arī apelācijas tiesvedībā šo faktu nevar ņemt vērā, jo tas netika konstatēts pārsūdzētajā spriedumā, to arī nav skaidri noliegusi pretējā puse.

38 — Pārsūdzētā sprieduma 40. punkts.

39 — Šo secinājumu 61. punkts.

40 — Skat. Īstenošanas regulas 30. noteikuma 4. punktu.

41 — Apelācijas tiesvedības procesuālā raksta 2. punkts.

74. Ņemot vērā šos apsvērumus, uzskatu, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir juridiski pamatots un tāpēc tas ir jāapmierina. Tādējādi pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

75. Lai arī, ņemot vērā, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir apmierināts, otrais pamats nebūtu jāanalizē, turpinājumā ļoti īsi izklāstīšu par to sniedzamo vērtējumu gadījumā, ja Tiesa noraidītu pirmo pamatu.

B – *Par otro pamatu, kas balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 48. panta pārkāpumu*

1) Lietas dalībnieku argumenti

76. Pēc *Nissan* domām, tas, ka ITSB daļēji atjaunoja reģistrāciju, svītrojot aizsardzību attiecībā uz 9. klasi, ir preču zīmes maiņa, kas ir pretrunā Regulas Nr. 207/2009 48. pantā paredzētajam aizliegumam. Saskaņā ar šo noteikumu Kopienas preču zīme nav jāmaina reģistrācijas periodā vai pēc tā pagarināšanas.

77. Pretēji Vispārējās tiesas apgalvojumam [42] *Nissan* norāda, ka 48. pants neattiecas tikai uz preču zīmes apzīmējumu, jo, pirmkārt, tajā nav minēts vārds "apzīmējums" un, otrkārt, Kopienas preču zīme dod tiesības norādīt īpašu preču vai pakalpojumu komerciālo izcelsmi.

78. ITSB atbild, ka *Nissan* ierosinātā 48. panta interpretācija nav saderīga ar tā 3. punktu. Turklāt Vispārējās tiesas interpretāciju apstiprinot Regulas Nr. 207/2009 43. panta 1. un 2. punkts, ar kuriem preču zīmes īpašniekam ir atļauts ierobežot, proti, mainīt, preču un pakalpojumu sarakstu. ITSB ieskatā, Vispārējā tiesa pamatoti atzinusi, ka pilnīga, noteiktajā termiņā iesniegtā [pieteikuma] par reģistrācijas atjaunošanu, bet tikai attiecībā uz vienu preču un pakalpojumu daļu, kas attiecas uz iepriekšējo spēkā esamības laikposmu, noteikti ietver to, ka minētais īpašnieks nebija vēlējies pagarināt Kopienas preču zīmi attiecībā uz pārējām precēm un pakalpojumiem ilgāk par to aizsardzības laikposmu, kas tuvojās beigām.

2) Pamata analīze

79. Lai arī pilnībā nepiekrītu šī ITSB iebilduma pret otro apelācijas sūdzības pamatu pēdējai daļai, es piekrītu tā viedoklim par Regulas Nr. 207/2009 48. pantu. Aizliegums mainīt preču zīmi tās spēkā esamības laikposmā skar gan apzīmējumu pašu par sevi, gan preču un pakalpojumu sarakstu [43]. Minētā noteikuma 2. punkts attiecas tikai uz preču zīmes "īpašnieka vārda un adreses" izmaiņām, ja tie abi būtu ietverti preču zīmē. Šo informāciju ir iespējams mainīt, ja tā "būtiski neietekmē preču zīmes identitāti, kā tā reģistrēta sākotnēji".

80. Problēmas, kas rodas saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 48. pantu, neattiecas uz tām, kas izriet no administratīvās darbības, lai reģistrētu preču zīmju atjaunošanu. Tāpat kā 47. pantā paredzētā daļēja atjaunošana (piemēram, ja "otrais" pieteikums acīmredzami ir iesniegts pēc termiņa izbeigšanās) neietver to, ka sasniegtais rezultāts būtu pretrunā Regulas Nr. 207/2009 48. panta 2. punktam, proti, nenozīmētu preču zīmes aizliegtas "izmaiņas", arī 48. pants nav pārkāpts tāpēc, ka ITSB šajā gadījumā ir kļūdaini interpretējis 47. pantu un ir piešķīris tikai daļēju reģistrācijas atjaunošanu.

42 — Pārsūdzētā sprieduma 48. punkts.

43 — Bender, A., "Eintragung und Verlängerung einer Gemeinschaftsmarke", no: Fezer, K.-H., *Handbuch der Markenpraxis, Band I – Markenverfahrensrecht*, izd. *C.H. Beck*, Minhene, 2007, 651. lpp.

81. Ar Regulas Nr. 207/2009 48. pantā noteikto aizliegumu mainīt Kopienas preču zīmes nav liegta iespēja, ka, atjaunojot to reģistrāciju, aizsardzība tiek piešķirta nevis visām preču un pakalpojumu klasēm, attiecībā uz kurām līdz šim tā tika nodrošināta, bet tikai konkrētām klasēm. Noteikums attiecas tikai uz izmaiņām apzīmējumā, kas ir jāmaina šajā noteikumā paredzētajos ietvaros, neskarot tā atšķirtspēju [44]. Turklāt nebūtu jēgas piemērot 2. punktu precēm un pakalpojumiem, ja, atgādināšu, tas attiektos tikai uz sākotnēji preču zīmē iekļautā vārda un adreses maiņu.

82. Tāpēc, ja pirmais apelācijas sūdzības pamats tiktu noraidīts, otro pamatu nevarētu apmierināt, tāpēc tas būtu jānoraida.

VI – Pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekas

83. Pirmā apelācijas sūdzības pamata pieņemšana nozīmē pārsūdzētā sprieduma atcelšanu, ciktāl tajā tika apstiprināts lēmums nepieņemt *Nissan* pieteikumu par daļēju reģistrācijas atjaunošanu.

84. Loģiski, ka vienlaikus ir jāatceļ arī Apelācijas pirmās padomes lēmums. Tomēr, ņemot vērā, ka Vispārējās tiesas argumentācija bija balstīta uz to, lai 9. klases preču un pakalpojumu nenorādīšanu *Nissan* sākotnēji iesniegtajā pieteikumā par reģistrācijas atjaunošanu neuzskatītu par atteikšanos, pārsūdzētā sprieduma 25.–30. punktā izklāstītie argumenti, kurus uzskatu par pamatotiem, pilnībā paliek spēkā un pamato *Nissan* Vispārējā tiesā apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Tos varētu iekļaut Tiesas palātas, kas izskata šo apelācijas sūdzību, spriedumā, neskarot to, ka tie varētu tikt mainīti, ņemot vērā strīda izpratni.

85. Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma atcelšana uzliek pienākumu Tiesai lemt arī par tiesāšanās izdevumiem pirmajā instancē. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 137. panta 1. punktu un 184. panta 2. punktu ITSB ir jāpiesprasa atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā, jo tā prasījumi tika noraidīti un to bija lūdzis šīs apelācijas sūdzības iesniedzējs.

VII – Secinājumi

86. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai:

1) atcelt Vispārējās tiesas 2015. gada 4. marta spriedumu lietā T-572/12, *Nissan Jidosha KK*/ITSB;

2) atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelācijas pirmās padomes 2012. gada 6. septembra lēmumu lietā R 2469/2011-1 (T-572/12, EU:T:2015:136);

3) piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

44 — Turpat; skat. arī Geroulakos, P., "Título V: Vigencia, renovación y modificación de la marca comunitaria – Artículo 48", no: Casado Cerviño, A./Llobregat Hurtado, M.-L., *Comentarios a los reglamentos sobre la marca comunitaria*, izd. *La Ley*, 2. izd., Madride, 2000, 442. lpp.